

Memoáry Karla K. Těmína

aneb Himaláje 1994

Redakční poznámky SMC, DtH

© SMC Picture, 1994

Autentické zážitky Karla K. T. na jeho Himalájské cestě
přepsala Quasi M. Č. a redakčně upravil SMC, DtH.

vydal SMC Picture jako svou 4. publikaci.
Publikace neprošla jazykovou ani stylistickou úpravou
Redakce nezodpovídá za obsah publikace
© SMC Picture, 1994

Printed in Switzerland

předmluva:

*Jestliže jsme se ještě nestali alkoholiky, pak je to jen shoda šťastných náhod a nejnepravděpodobnějších okolností. Při čtení tohoto deníku si jistě dovedete představit ty demižony a vagóny alkoholu, které jsme při přepisování originálu museli vypít. Za strážliva se to sotva dá číst, ale určitě ne psát-
Quasi & SMC*

Obsah:

11.4. Liberec-Praha-Frankfurt	3
12.4. Bombastické letiště Frankfurt	3
13.4. Veselý silvestr	4
14.4. Jak na Nový rok, tak po celý rok	5
15.5. Komtesa a Pashupatinat	5
16.5. Výšková nemoc či vopice	6
17.5. Crossgolf v Namche Bazaru	6
18.5. Větší není k vidění	7
19.5. Zuby, stolice, zácpa, rýma, kašel	7
20.5. SUDPANY peak	8
21.5. Taková forma a prosral jsem ji v Gokyu	9
22.4. Gok-k-k-y-y--o-o	9
23.4. Solu 5420 m.n.m.	10
24.4. Horory v Lobuche	11
25.4. Kala Patar - konečně	12
26.4. Lho La, base camps a míšenka nedobyty	13
27.4. Nezkusíme Barunce?	13
28.4. Imja Tse - kóta 6000	14
29.4. Japonka - aneb pojď na mě z boku	15
30.4. Kájovi se v Kunde líbí	16
1.5. Thame - nejlepší prádelna	16
2.5. Sudpany čang Orli	17
3.5. Orchideje, čang a levharti	18
4.5. Do you want any cheese?	19
5.5. Den, kdy přestala legrace	20
6.5. Jiri - poslední čang a melancholie	21
7.5. Lahodný čichový akord	22
8.5. Na zdraví, Markéto !	23
9.5. Dlouhý John, Canadien Club a Učitelka	23
10.5. Chebský patok a domů	24
11.5. Konečně Liberec	25

Himaláje 1994

motto: " náhle se před námi otvírá úplně jiný svět - svět seraků, bizarních útvarů, jiskřícího sněhu a ledu, ledových mostů, otevřených hladových tlam trhlin..."

11.4. Liberec-Praha-Frankfurt

Konečně odjezd. V 17.00 sraz na autobusáku a nastává velké loučení. RdPS nás obdaroval výbornými doutníky, Vodník toustovým chlebem. Martas odbíhá do práce, takže vzniká mínění, že nikam nejede. Za chvíli ale přibíhá a se šťastným úsměvem třímá pantofle. Následná oprava dopadla definitivním zničením vařiče. Nakládáme zavazadla, hromadné líbání a už jedeme ku Praze; já, Mirouš, Martas (skvělý zástřih), Homolci, Formani. Po cestě se seznamujeme s Formanama.

Po několikátém pivu vzniká v zadním traktu takový hluk, že řidič zastavuje a přichází nás upozornit, že skutečně nejsme v autobuse sami. Do Prahy jsme nakonec docestovali a ověšení zavazadly se přesunuli na Wilsonovo nádraží. Nakupujeme časopisy, noviny, pivo. Náhle se objevuje nalitej Havlíček. Uleželi jsme ho a zavlekli do hospody na pivo. Po hodině vyčkávání autobusu do Frankfurtu autobus skutečně dorazil a hned nastal chaos s uložením zavazadel, očíslováním a bezmístkovým obsazením autobusu. Ovšem díky vhodnému rozložení sil jsme patřičná místa obsadili, otevřeli pivíčko, připili s Moravákem žijícím v Kanadě, zamávali Havlíčkovi slzícímu na peronu a už jedem. Seznamujeme se s osazenstvem autobusu (novozélandáci), Kanadan otáčí rundičku Gambrinusu. Z jediné zastávky paní vystoupila. Nakonec přece jen usínáme.

12.4. Bombastické letiště Frankfurt

Na poslední chvíli se budíme ve Frankfurtu a poměrně zmateně opouštíme autobus (Martas a Vláda ztratili lístečky od zavazadel), aniž bychom se poptali na cestu zpět. Zprvu by se zdálo, že zmateně bloudíme letišťem, leč podařilo se nám asi po hodině zorientovat se a šťastně nalézt přepážku Biman, záchodky a na závěr čekárnu, kde se usazujeme a postupně vykokocujeme.

Následujících deset hodin si krátíme jídlem, pivem, čtením pornoseriálů a pornočasopisů, a když už z toho málem přicházíme o zrak, vyrážíme za pouhých 7 DM/osoba na terasu na obhlídku letiště. Dojem sice nebyl tak bombastický, jak líčil Chládek, ale i tak to bylo dost dobrý. Po návratu nám Formanovi sdělili, že místní ozbrojené strážní se přestala líbit naše vykokocenost, takže nás uklidili opět na žebříňák. Čekáme dál, sledujeme překlapávací tabule, jíme, pijeme, spíme až do příjezdu Chládků. Ti nám popsali dramatický průběh cesty a nebýt zpoždění letadla, zřejmě by odlet nestihli. Z původního odletu 17.25 sešlo, takže otvíráme další pivíčka, od Bimana dostáváme letenky a již zase čekáme.

Dochází k prvním sporům ohledně odletů do Lukly. Zatím letíme čtyři: já, Mirouš, Martas a Pepa Babický. Okolo osmé

konečně dochází k odbavení a odchodu do čekárny. Podle toho, že čekárna je maximálně ze čtvrtiny naplněná, usuzujeme, že budeme zřejmě v letadle téměř sami, budeme moci pobíhat od okénka k okénku, no zkrátka divočina. Ejhle, jaké překvapení: po nástupu do letadla zjišťujeme, že je plně obsazeno cizíma drčkama, přeplněno smradem a bordelem a jen těžko sháníme místa, abychom mohli sedět jakžtakž pohromadě. Letiště opouštíme sice ztěžka, ale přeci. Jídlo je chuti nevalné, očekávané pivo ani jiný chlást se nepodává, takže jsme nuceni konzumovat vlastní zásoby a k tomu colu. Skoro všechny černé držky kouří, takže je v letadle příšerný puch. Snažíme se je zastrašit doutníkem od RdPS, ale moc to nefunguje. Sledujeme film, popíjíme, po šesti hodinách letu přistáváme v Dubaji.

Zjišťujeme, že je zde velmi laciný chlást a už se na něj těšíme na zpáteční cestu. Mezipřistání nebylo dlouhé a opět startujeme. Další podivné jídlo, film, pivíčko, pospáváme a po čtyřech hodinách rolujeme v Dháče. Zde nás vítá šílený vedro k padnutí (asi 30 ve stínu), lapeme po dechu a vychutnáváme stín odletové haly. Asi za dvě hodiny opět vzlítáváme. Díky klimatizaci se teplota v letadle poněkud snížila, takže vzniká větší naděje na přežití. Ta ovšem téměř pohasla po podávání snídaně. Hroznej humáč, takže se v něm jen tak pošťáráme a ze zdravotních důvodů odkládáme. Do Kahtmandu dorážíme asi ve 14.30 místního času a to je již středa.

13.4. Veselý silvestr

Zařizujeme víza - 40 dolarů a vycházíme před letiště, kde jsme již očekáváni personálem hotelu. Dorazili jsme do hotelu Kalika a ubytovali se společně s Pražáky, kteří se k nám přifařili po cestě. Nastává opět dohadování o odletu do Lukly. Homolci stále dělají fóry, ale asi po půl hodině usilovného nátlaku sami rádi museli uznat, že letí s námi. Vyrážíme do města. Hlavní skupina včetně překladatele nám zdrhla, takže s Homolky postupujeme sami. Zprvu nemůžeme najít centrum a bloudíme v příšerné čtvrti zamořené smogem, prachem, smradem, prostě děs. Nakonec se přeci jen zadařilo, takže po několika marných pokusech a smlouvání bez znalosti jazyka se přece jen podařilo směnit peníze (52 Rs/dolar). Vyrážíme na večeri - skvělá čína a již za tmy zpět do hotelu.

Nacházíme zde rozjařenou skupinu při místním pivu San Miguel za 65 rupek. Po chvíli jim odpouštím odpolední mast zvláště po té, co byl zorganizován mejdan na sedmičce. Byl vyhlášen seznamovací večírek spojený s oslavou Nového roku. Vzhledem k tomu, že náš pokoj je třílůžkový a tudíž největší, koná se mejdan na mé posteli. Zprvu to vypadá na besedu nad mapami, ale po příchodu děvčat (Gábina a Martina) s borovičkou, se akce obrací v bohapustou chlastačku. Padly veškeré pivní zásoby, borovička i půl becherovky a téměř celý Karel z Nepálu. Došlo i na seznamku s místním personálem. Nejmladší člen po jednom hltu borovičky se zcela zkroutil a byl odveden z pokoje. Jindra obrátil oči v sloup a beze slov se svezl po stěně a též se záhy odplížil. Nejdéle vydržel Saze, který donesl další pivo. Zanedlouho ale ztuhl v mé posteli. Pepa rozsedl džus a vše se od toho okamžiku příšerně lepilo. Kontaktujeme Gábinu, která po nedlouhém odporu uznává, že je lepší s námi letět, než cestovat s Chládky a Formany.

14.4. Jak na Nový rok, tak po celý rok

Asi ve dvě hodiny jsme usoudili, že přeci jen již je potřeba jít spát. Martas mi vyháňá Saze z postele a spíme jak zabití. Ráno máme v osm hodin sraz v jídelně a posléze v deset před Tourist office, abychom pořídili trekking permity. Sešli jsme se všichni, až na Chládky, kteří kdesi ve městě zjistili, že dnes mají zavřeno, takže po Pražákovi vzkázali, že nepřijdou. Tím naštváli Formany natolik, že nás je do letadla již devět. Využíváme situace a jdeme ihned nakoupit letenky (83 USD). Hned za hodinu se akce zdařila a vyrážíme do víru velkoměsta. Pepa začíná velkou anabází s gurki nožema a celou příhodu vypointovává konzumací betelu.

Prodíráme se vřavou lidí, psů, koz, krav, ovcí, slepic, cyklistů, stále houkajících aut, motorek, rykš, dusící se ve vzduchu přesyceném prachem, smradem, smogem, šlapeme v hovnech, klopýtáme přes výkopy, instinktivně uhýbáme zcela na druhou stranu, než vyžadují nepálské předpisy. Nahlížíme do maličkých krámků, které jsou zaharašeny vším, co jen si lze představit. Prodíráme se ulicemi až do centra Thamelu se spoustou pagod a chrámů, fotíme a filmujeme. Ve vedru se ploužíme až na kopec Svayambunath s dalšími chrámy, opicemi a žebráky. Je to prý poutní místo 2 500 let staré. Odtud již téměř na pokraji sil klopýtáme zpět do města na večeri. Byla opět nad očekávání skvělá (posezení na zahrádce pod stromy).

Do hotelu se vracíme až za tmy, dohadujeme s hoteliérem obstarání permitu a povolení k výstupu na Island peak, (t.p. 5dolarů/týden, vstup do parku 15 dolarů, výstup 400 dolarů/skupinu a pro něho do kapsy 5 dolarů).

Rychle osprchovat a vzhůru na diskotéku. Tentokrát se účastní i Editka a Formani. Bloudíme ulicemi, kde je zcela mrtvo. Ve finiši, když už nám dochází trpělivost, se umísťujeme do nějaké restaurace, kde je domluveno, že zavírací doba je limitována námi. Do děje vstupuje kytara a nakonec se z toho vyklubal zase pěkný mejdan. Pepa se opět nalil a tvrdil, že ztratil doklady. Zapomněl je ale na hotelu.

15.5. Komtesa a Pashupatinat

Ráno od 7.00 již vyčkáváme hotelierova kolegu, napravujeme se pivem, píšeme pohledy, vyplňujeme formuláře. Okolo osmé kolega skutečně dorazil a vše, včetně peněz, jsme mu s důvěrou odevzdali. Zakoupili jsme karty a vzhůru na terasu. Zde se vytvořil karetní, pohledový a deníčkový spolek, posedávající či polehávající na sluníčku při č. Komtese. Když Komtesa dobojovala a Mirouš si spálil nohy, opět vyrážíme do města. Pepa má zákaz, aby vystřízlivěl. Nejdřív jsme vtrhli do banky, abychom si rozměnili, pak na poštu s pohledy.

U pošty si najímáme osmimístnou rikšu a jedeme si prohlédnout Pashupathinath - pohřebiště mrtvých a hinduistické posvátné místo. Na rampě ještě hoří oheň a z jednoho - říkal Martas - koukala noha. Obcházíme celý kopec se spoustou chrámů, všechno je takové ošaplstané (*viz Těmínův slovník naučný*), ušmudlané, posvátná řeka sotva teče, jak je kalná. Nicméně domorodci se čile koupou, myjí nádobí, někteří i pijí. Už jsme celý zmoření vedrem, okukováním hinduistické svatby, takže cola přišla vhod a

začínáme se shánět po odvozu zpět. Nastupujeme do dvou taxiků k nějakým mladochům, kteří se rozhodli s námi mezi sebou závodit. Byl to opět zážitek. Večeře opět skvělá v oblíbené hospůdce u Inda. Po návratu do hotelu balíme, třídíme věci, které zůstávají. Pak už jen likvidujeme zbytky alkoholu při pokeru a už asi v jednu jdeme spát.

16.5. Výšková nemoc či vopice

V 5.45 vstáváme a srocujeme se před hotelem. Hrozná žízeň. Kupujeme alespoň vodu a k ní dožvýkáme poslední zbytky chleba. Na letišti proběhlo vše nečekaně rychle a hladce a už asi v osm startujeme malým letadýlkem pro asi 20 lidí. Do kapitánské kabiny byly otevřené dveře, takže jsme měli vše jako na dlani. Let proběhl nad očekávání klidně, až na drobné vzdušné víry, které posádka zvládla s mávnutím ruky. přistání proti skalní stěně proběhlo taky v klidu, takže nuda, nuda, šed', šed'. Ani hory nám neukázali.

Bereme zavazadla a klopýtáme z Lukly postupně léčíme příznaky kocoviny, která je vyhlášena za horskou nemoc. V první lodži zkusíme první čaj a polévku a jsme nadšeni, jak kvalitou jídla, tak obsluhou, čistotou a upravností lodže. K všeobecné nelibosti se ale musíme vydat na další cestu. Společně nadáváme na těžké batohy, bolení ve všech částech těla. Potkáváme jakési čechy cestující vlakem za 66 dolarů, kteří mne a Mirouše považují

za manželský pár. Dáváme další čaj v úkrytu před deštěm. Když déšť polevil, vydáváme se dál, až doháníme v další lodži Martase s Pepou. Začíná opět pršet a tak se s Miroušem vydáváme na průzkum, až nacházíme nádhernou stylovou loď uprostřed rozkvetlého sadu, obklopeného krásnými plácky, jako stvořenými pro crossgolf. Když jsme však tuto skvělou zprávu oznámili ostatním, řekli pouze "tak jdeme dál" a šlo se.

Déšť houstl a sílil, až i nejvehementnější odpůrci ulágrování Formani (chtěli totiž překročit hranici národního parku, protože měli bobky kvůli kameře) museli sami rádi uznat, že je na čase vyhledat nocleh ve vesnici Monjo, asi 500 m před hranicí parku. Loď to nebyla špatná, ale cg možnosti nulové, stylovost žádná. Nakonec se ale všem líbila. (*mně ne - poznámka redakce*). Zvláště pro svůj kontakt mezi kuchyní a jídelnou. Naskakují první choroby. Z Pepovy kocoviny se vyklubala úporná sračka, Ivana hlásí bolest v krku a rýmu s kašlem (deoximikoin), že jí ani ježek nestál. My ostatní zaháníme případné choroby whisky, vitamíny a česnekem. Večeře je skvělá a my obdivujeme šerpskou kuchařku s jakou zručností a rychlostí vše připravuje. Po večeři zdravotní procházka, pak do sebe chrlíme ještě asi hekták čaje a jde se asi ve 21 spát.

17.5. Crossgolf v Namche Bazaru

Ráno je krásně, jasno a teplo. Vyrážíme směr Namche Bazar. Přes kontrolu u vchodu do parku prošli všichni (včetně Formanů) bez problémů. Dále už jen stoupáme podél Dudh Kosí stále do kopce asi 600 výškových metrů. Po cestě se snažíme rozhoupat několik

mostů, abychom pobavili naše kamarády, ale mosty se ukázaly velmi pevnými. Těsně před Namchem stavíme na oběd. Mirouš si hned zakoupil bezva nekousavou čepici a již vzhůru do městečka. Dům majora čotare jsme našli poměrně snadno, ale major nebyl doma. Tak jsme se ubytovali a vyrazili bez batohů na aklimatizační procházku k japonskému hotelu Everest view. Konečně cg. Rozsekali jsme Martase s Vládou na hardy na letištní etapě. V závěru Vláda zlomil hůli, takže o něco kratší ji věnoval šerpským nadšeným dětem, které si k ní našli námi ztracený míč. Tímto vznikl cg v Nepálu.

Ostatní docházíme až v hotelu u kávy. Zde přibyl další marod. Honzu rozbolel šíleně zub. Ustupujeme do Namche. Já, Mirouš a Martas hrajeme cg. Celéme cg světu házíme na trati letišťě - dům mjr. čotare rukavici v podobě 36 úderů. Výprava se dělí na několik skupin. Mirouš, Honza, Ivana jdou nalézt zubaře, ostatní shánějí něco k jídlu a pití, neboť obsluha u majora nevykazuje patřičnou rychlost. Stihli jsme pouze čaj a již se vrací dentistická výprava se skvělou zprávou, že zub se bude trhat v osm ráno.

Vracíme se k majorovi a hned asi za hodinu je večeře na stole a to v takovém množství, že někteří ani nedojedli (dhal-bhad). Na marodku přibývá Edita se stejnými příznaky jako Ivana. Honza se úspěšně zfetoval a nakonec ho při kartách zub úplně přestal bolet. Sešikovala se večerní mycí výprava - já, Mirouš a Gábi pod vedením Martínka, který nás zatáhl asi 100 výškových metrů pod Namche. Kupodivu se neúčastnila flundra Edita, která raději simulovala chorobu. Martasovi jsme nakonec odpustili a celí vonící citronem se vracíme, vyzvedáváme baterku a v deset nám elektrárna zhasíná. (A ráno skutečně dojde k vraždě)

18.5. Větší není k vidění

První rozepře o dalším postupu jsou rozprášeny marody a Honzovým skvěle vyrvaným zubem za 33 dolarů. Gábina si půjčuje mačky, přelepujeme pohledy známkami a vyrážíme - já, M,M, Pepa přes Kunde - ostatní okolo traverzují. Kunde nás nadchla, akorát že jsme zde nesehnali nic k jídlu. Šerpka nám sice chtěla nabídnout vlastní oběd, ale s díky jsme odmítli a zůstali při čaji.

Na pokraji smrti hladem docházíme ostatní v sedle v hospodě a dáváme si konečně polévku a placku Chapati. Domnívají se, že bude následovat více méně traverz, klesáme asi 400 m dolů, abychom mohli v zápětí 500 m vystoupat do vesnice Dole, kamžto jsme se doplahočili v 18.30 již téměř za tmy a někteří opravdu na pokraji sil.

Ubytováváme se a vrháme do jídelny. Připadáme si zde trochu jako na horské chatě. Kuchyň je od jídelny oddělena, jídelna prosklená, ložnice asi pro 20 lidí. Opět do sebe obracíme hektolitry čaje, měříme teplotu (*Kája má tělesnou teplotu na svých hodinkách 29°C*), puls, tlak, rosný bod a stále omíláme příznaky horské nemoci. Pepovi stolice houstne, Ivaně se ježek ztopořuje, ale u Honzy se začíná dostavovat absták.

19.5. Zuby, stolice, zácpa, rýma, kašel..

Ráno je poněkud truchlivé. Přibývají další marodi. Vladimír se

nakazil od Edity, ale bojuje zatím za pomoci Coldrexu. Ivaně opět splihl ježek, neboť se u ní projevíly příznaky zácpy, na kterou nepomáhá ani Gutalax. Honzův absták se vyvrbil v šílenou rýmu, Pepa stále houstne.

Na aklimatizační výpravu vyrážíme já, M, M a bublavští orli. Vrháme se k nejbližšímu kopci do kterého nastupujeme rojnicovým způsobem. Martas stoupá po hřebeni, Mirouš se prodírá roštím a posléze hrabe sutí, ač jak se později ukázalo, je vedle něho zcela zjevná a pohodlná cestička. Já jsem podnikl pěkný výšvih za pomoci převislých klečových větví. Pepa odradil Gábinu od pěkných skalních ploten, ve kterých se málem, jak sám řekl, rozplakal. Jako vždy boj o holý život. Na polici jsme se šťastně shledali a za husté mlhy a sněžení vystoupili ještě asi o dalších 300 m výš. Tam už byla taková kosa, že jsme zaveleli k ústupu.

Když jsme přibyli do chaty, zjistili jsme, že jsme přišli o mimořádné zážitky. Ivana byla již 2krát na velké. Rakušanka stížená těžkým stupněm horské nemoci byla stahována zcela bezvládná do údolí. Celé odpoledne až večer chumelí, takže jej trávíme kartami, deníčkem, mapováním, čekáním na jídlo, konverzací s ostatními trekery, jídlem a dojídaním po marodech a zase jdeme velice brzy spát.

20.5. SUDPANY peak

Ráno je nádherně. Fotíme co se dá, jaci mají omrzlé rohy. Ještě jsme celý tumpachoví po ránu, když přichází největší nepřítel hygieny k našemu údivu hladce oholen. Celý rozzářený defiluje Mirouš před našimi spadlými čelistmi a ležérně komentuje naše poznámky, že když viděl Pepu, kterak se holí, neodolal.

Po cestě máme Cho-Oyu jako na dlani. Stavíme na čaj u veselého šerpy, kterému je 30 let, ač vypadá skoro na padesát. Po cestě se dozvídáme, jak Francouzi museli zorganizovat další záchranou akci pro nějakého Francouze, který ač si najal šerpského průvodce, bojoval s horskou nemocí o holý život. Pokračujeme až do vesnice Fanky (4480 m), čítající 1 lodž a několik stájí pro yaky. Ubytováváme se, dáváme polévku a čaj a rozdělujeme se na frakce. Martas se jde zase omévat, Homolci vyráží na rodinnou procházku a Formani simulují choroby.

Na aklimatizační výlet odcházíme opět já, Mirouš a orli. Tentokrát postupujeme všichni po schůdné cestě a téměř proti očekávání dosahujeme vrcholu Sudpany peaku (5065 m). Rozradostnění dobytím prvního (*a nejdůležitějšího*) vrcholu vrháme se s Pepou do mrazivých vln k večerní hygieně. (*Kája pak mluvil něco o záporné erekci - poznámka redakce*). Po příchodu do chaty se ukázalo, že Martasovi neudělalo omévatí dobře. Rozhodl se zcela samostatně vyrazit zítra časně ráno na Gokyo peak, pak sestoupit do údolí, aby spal jednu noc pod 4000 m. K tomuto nápadu zlákal málem i Homolky, ovšem Edita vyhlásila, že se nemíní někde honit za Martasem. K této variantě jsme začali s Miroušem velmi kladně přizvukovat, takže Vladimír usoudil, že bude lepší se držet hlavní skupiny. Zkoušeli jsme Martínka zachránit, jak se dalo, "Pepa" bylo to slovo, ale marně. Byl jak tuhan. Večer si zabalil, celou noc se vedle mě vrtěl, šustil, smrkal, chrchlal až ve finiši ve 4 ráno vstal, snažil se všechny vzbudit a "vyběhl" na vrchol. My ostatní jsme tedy ještě zamhouřili oka a asi v 8 vstali.

21.5. Taková forma a prosral jsem ji v Gokyu

Ráno proběhla rekognoskace marodů. Pepa stále tvrdí, že má průjem, ale už mu to přestáváme věřit. Editka za pomoci antibiotik se očividně lepší, ale stále chrchlá na Vládu, který bojuje jak se zdá z vlastních zásob. Se střevními chorobami se přihlásila Gábina. Formani prohlašují, že jim není nic moc, ale očekáváme, že pouze střeďují síly, aby nám zítra vytřeli zrak.

Do poklidného balení vstupuje Vladimír, který na Editčin pokyn šel sebrat sušící se spacáky. Ve sluncem zalitých dveřích tedy stojí Vladimír, na ruku nese sira Josepha, ze kterého lítá peří všemi směry z díry zvicí délky dospělé žížaly a se sladkým úsměvem praví: "Edííí, asi budeme šít." Edita ..

V klidu snídáme a vydáváme se okolo Sudpany peaku do vesnice Gokyo. Po cestě potkáváme Martase celého rozzářeného, že bylo po jeho. Sice to na vrchol, než se zatáhlo, nestihl, takže nic neviděl, ale byl spokojen se svým neodolatelným úsměvem. Domluvili jsme se s ním, kde se případně pozítří sejdeme a pokračujeme dál rozdílnými směry. Do Gokya (4750mm) jsme dorazili po poledni. Vyhlídli si lodž a ubytovali se v šílené ledárně. Naštěstí byla lodž vybavena skleníkem, ve kterém bylo, když svítilo slunce, nádherně teplo. Sesedli jsme se tedy ve skleníku a objednali velkou konev čaje s mlékem a velmi nenápadně se začalo rozjíždět odpolední představení.

Ukázalo se, že zmíněný nápoj je mimořádně ohavný. Chutnal asi jako voda z kaluže, zahuštěná zkaženým máslem. Po tomto zjištění se všichni od konve znechuceně odtáhli a v boji jsme zůstali pouze já s Miroušem a definitivním rozhodnutím, že onen patok do dna zkonzumujeme. Proložili jsme to ještě polévkou a když jsme měli v sobě každý 1,5 litru skvělého čajíku, začali se dít hrozná věc. Oba jsme vyrazili směrem kadibudka s napjatým očekáváním, kterým otvorem se obrovský vzniknuvší tlak uvolní. Zatímco já jsem se porval s tlakem asi jako RdPS s romadúrem, Mirouš zprvu šíleně plynoval, pak pěníl a v závěru se frekvence jeho výpadů proti kadibudce ustálila asi na 10 minutách. Gábina mu ovšem statečně sekundovala.

Navečer se udělalo nádherně, takže jsme vystoupili asi sto metrů nad vesnici, abychom se pokochali krásnými výhledy. Celou procházku kalili Mirouš s Gábinou svým nespolečenským chováním a Vladimír, který začal simulovat horskou nemoc tím, že začal být apatický (stale). To jsme mu ale po večeři rázně rozmluvili. šli jsme spát snad už v osm, ale noc byla šílená. Nikdo se pořádně nevyspal, Pepa tradičně tvrdil, že nespal vůbec.

22.4. Gok-k-k-y-y--o-o

Vstáváme ve 4, bleskově balíme, snídáme od večera připravené čapátí a čaj. Rychle na záchod, čelovku na hlavu a vzhůru na Gokyo peak (5360 - 484 m stoupání). Podle očekávání Formani vypálili jak dělová koule a jen naše mladická hrdost nám nedovolila, abychom zůstali za nimi. Tedy pro srovnání: Martas Gokyo - Gokyo peak - 1.57 hod, poslední Edita - 1.20 hod.

Na vrcholu průvodcem slibované impozantní až strhující pohledy - nic moc. Tyrkysová bohyně zůstala stále v mracích (což Pepa málem obřečel), za Everestem a přilehlými osmitisícovkami vycházelo slunce, takže se jevily jako černá hradba. Ale jinak - stálo to za to. Po cestě zpět jsme ještě posečkali, až se víc rozední a slunce vše nasvítí, ale společně s lepšími pohledy přišly mraky.

Sestoupili jsme tedy do Gokya, objednali si jídlo a pustili se do velkého mytí a praní. Jezero bylo ale zamrzlé, takže celkové koupání možné až po prošlapání ledu. To uskutečnil Pepa, ale ještě téhož večera se hlásil na marodku. Ostatní jsme si ošplouchli opruzeniny, při přemáchnutí hadříků si nechali zalézt za nehty a rychle do skleníku, kde bylo šílené vedro. Pojedli jsme, usušili věci, uchránili jsme se před hrozícím úpalem (až na Pepu, který usnul přímo na slunci), zabalili a vyrazili vstříc sedlu Sola (5420mm).

Abychom si zkrátli cestu, rozhodli jsme se přejít napříč přes ledovcovou morénu - opět jsme si to pěkně užili. Cestička značená mužiky se ztrácela, kde jen se dalo. Lehce bloudíme, překonáváme ledové mostky se smíšenými pocity, škrábeme se přes kopce sutí zrnitosti 0 - 5 metrů. V závěru pro zpestření začíná padat mlha. přidáváme do kroku a nakonec vše dobře dopadá a my se trefujeme nečekaně tam, kam jsme chtěli, do vesnice čítající dva baráky (Dragnag - 4690 mnm).

K večeru začíná chumelit. Šerpa vařící nám večeri tvrdí, že když napadne dost čerstvého sněhu, sedlo se těžko hledá. Stále chumelí. Šerpa říká, že když napadne sníh, budeme těžko hledat cestu ze sedla dolů. Sněhu stále přibývá. Šerpa se nabízí, že by nás převedl. To my však s díky odmítáme, neboť naší výpravě se dvěma geodety se jen těžko může přihodit, že by nenašla cestu. Stále chumelí, takže usínáme s přesvědčením zákazu vycházení. Pepa se opět staví nemocným - něco mezi zápallem plic a úpalem. Gábina dokončuje léčbu průjmu konzumací pukavce. Honza opět loudí čistý líh na vypláchnutí dásně.

23.4. Solu 5420 m.n.m.

Ráno je okouzující. Zcela jasno, teplo, sněhu nemnoho - asi 5 cm. Lehce jsme posnídali a vzhůru do sedla. Ze šerpy na poslední chvíli vypadlo, že nějaká skupina táboří na platu pod sedlem, takže nám snad cestu prošlápne. Plata dosahujeme asi za hodinu, leč skupina nikde. Všude jen jiskřící sníh ladně zaoblující hrany morény. V kuloaru, rozprostírajícím se před námi, je sedel - jen si vybrat to pravé.

Chvíli koukáme do mapy a porovnáváme se skutečností, pak se vytvořilo několik mínění jejichž praktickým výsledkem je, že se nazdařbůh vrháme do morény v různě velkých skupinkách až jednotlivcích. Gábina: "Ten sníh má obrovskou výhodu - člověk může bez obav šlápnout i na kámen, na který by vůbec normálně nešlápl." V zápětí si vyvrkla kotník, což byl kupodivu jediný úraz, neboť kameny byly vskutku vratké jako ňadra žen. Morénu širokou asi 500 m, překonáváme asi za hodinu. Zatímco se plácáme mezi balvany, objevuje se skupinka trekařů evidentně znající cestu. Morénu překonali zcela hladce a nastoupili k sedlu, o němž jsme měli ještě před hodinou valné pochybnosti. Nadále nám cestu do sedla nejen určili, ale i prošlapali, což jsme

hodnotili velmi kladně, neboť čím výš, tím víc sněhu, až nahoře v sedle (5420 mnm) bylo dobrých 20 cm.

Postupně trekaře a šerpy naložené šílenými nesmysly předcházíme, což vyžaduje občas zrychlit i když člověk občas nechce, takže v sedle se ocitáme sice před celou skupinou, leč značně později. Pepa taví sníh, což se mu v tom větru nedaří. Takticky vyčkáváme až se Australani vydají do údolí, což bylo opět velmi prozíravé, neboť jak jsme se schodli, cestu dolů bychom nenašli už vůbec. Když jsme se dostali pod hranici sněhu a ledu, stavíme na pití.

Snažíme se rozehnat bolesti hlavy a zaplnit vyhládlé žaludky vodou se šumákem a nějakým mlsem. Když dorazili Honza s Ivanou, Honza se netvářil nikterak valně. šíleně ho bolela hlava a bylo mu na blití, takže nemohl přijímat tekutiny proti bolesti hlavy. Vyrázili jsme do údolí s tím, že nás Formani doženou. Stavíme těsně před vesnicí Dzonghly, čekáme na Formany, plníme se vodou, značný hlad zaháníme česnekem a už se těšíme do vesnice na nějakou dobrůtku. Když se nám zdá čekání dlouhé, vysíláme holky napřed, aby objednaly nějaké jídlo. Za chvíli doráží Formani, Honza je sice silně "stale", ale hlavně k naší velké úlevě nepotřebuje naší fyzické pomoci. Po deseti minutách našťěstí doháníme holky těsně po té, co sešly z cesty, takže je vracíme zpátky na cestu.

Plni naděje a očekávání dorážíme do Dzongly (4843 mnm), tedy především hladoví a žízniví (asi ve 2 hod), takže alespoň můj šílený hlad po lehké snídani v půl 7 byl zcela na místě. Tam na nás už čeká rozesmátý Martas a s jeho neodolatelným úsměvem nám oznamuje, že vesnice čítá jen jednu barabiznu, kde se nevaří, pouze se podává čaj s mlékem, mimořádně hnusný. Tato skutečnost, alespoň mně, vehnala málem slzy do očí, neboť znamenala předzvěst pochodu smrti. Další eventuelní vesnice Phulung Kharpo (4343 mnm) byla vzdálena asi 6 km, ale našťěstí po rovině až z kopce.

Nezbylo tedy než zatnout co se dalo a vyrazit jak velbloudi do oazy. Asi za hodinu a půl se ocitáme ve vysněné leč zcela opuštěné vesnici, kde nám jen pár yaků výsměšně zvoní na pozdrav. Někteří (Editka) již propadají trdomyslnosti. Naštěstí další vesnice Hospital Pheriche (4243 mnm) je vidět asi 2 km pod námi, takže se někteří nezhroutili. Z hypnotickým pohledem se blížíme k první lodži a okamžitě vtrháváme do kuchyně. čaj a polévka nám zachraňují život. Na večeri si ale musíme počkat, protože šerpka musí nejdříve naplivat do dítěte jakousi amorfní hnotu.

Za hodinu dorážejí Formani, jimž dělal průvodce Martas, ale v Phulungu je hanebně opustil s tím, že v Pheriche už spal a vydal se na noc do Dughly. Večeře byla přiměřená našemu hladu - obrovský kopec dhal-bhatu, že některé ani nedojedly. Jako vždy ale nezbylo nic. Odměnou za skvělé výkony a hrdinství nám byl San Miguel, který navodil náladu na pěkný mejdan, zkalený pouze jedním hrnkem čaje s ocasem.

24.4. Horory v Lobuche

Ráno fotíme Ama Damblam jako blázní. Je zase nádherně a k tomu ještě žádný spěch. Toho využívají zejména marodi. Honza nám přes noc nějak odul a předstírá celkovou slabost. Gábina přebrala endiform a své potíže si zcela přepólovala, Editka zacyklovala a

je z ní leklá ryba, Pepa je permanentně marod. Odlehčujeme některé věci, neboť předpokládáme, že se zde během dvou dnů opět objevíme. Batůžky máme snad už jen 7 kg.

Stoupáme k vesnici Dughla (4620 mnm), kde nacházíme povalujícího se Martínka a příšernou grupu eklhavtů. Martas nám vysvětlil, že každý z nich má nějakou úchylku. Rozdělili jsme se na totálně zhnusené Němci a na totálně hladové. Hladoví a znavení zůstávají na gáblík a my ostatní se vydáváme vzhůru do Lobuche (4930 mnm). Po cestě šerpský hřbitov a opět nádherné výhledy na Nupce a Pumori. Polopouštním údolím se dostáváme do Lobuche, kde nás vítá šerpka s tričkem.

Zalézáme do péřovek a spacáků a přilehlé kamenné jeskyně, kde je skutečně zima jak v morně. Zahajujeme jako obyčejně velkým čajem a polívkou. Než se otočilo pár kol mariáše, dochází zbytek výpravy. Poleháváme, tlacháme, konzumujeme vařené brambory.

Pepa vyloudil z Martase celé plato kodeinu. Na námitku, že se aplikuje na dávivý kašel, Pepa prohlásil: " Ale co kdybych se začal dávit". Spolykal asi půl platíčka a začal štrachat v batohu. Poté co jsme všichni v Pheriche odlehčili co se dalo, Pepa o 700 metrů výš vytahuje gumové kolečko - silič svalů. V křečích smíchu se válíme po zemi, protože po rádiu v Dole a digitálním tlumočnicku v Gokyu, byl toto opravdu poklad. Navečer se jako vždy vyčasil, takže se opět úderná skupina vydala na aklimatizační procházku. Nakonec nás mlha zahнала. Na dobrou noc ještě několik hororů a spát.

25.4. Kala Patar - konečně

Ráno zase vymeteno. šerpka stále v tričku nám přináší snídani. Postupně se rozhýbáváme. Někteří se i myjí. Balíme a odchod směr Gorak Shep (5160 mnm). Je to poslední vesnice pod základním táborem Everestu, takže jsme očekávali něco velkého. A zase překvapení - dvě lodže a jedna z toho obsazená. Do druhé prázdné jsme se narvali opravdu jako bílí sáhíbové - vyhodili jsme nějaké domorodce z venkovního posezení. Je krásně teplo, popijíme čaj, dle mapy určujeme okolní velikány, dáváme si polívky - zkrátka lenošíme.

Rozproudila se diskuse na téma, zda je lepší vyrazit na Kala Patar (5545 mnm) ještě večer, kdy je Mt. Everest krásně nasvícen, leč tato varianta skýtá značnou nejistotu večerní mlhy. A nebo odložit výstup na tutovější ranní počasí, ovšem s nevýhodou nenasvícenných velikánů. Klídek , pohoda, poleháváme , popijíme a najednou jako když utne.

Balíme a vyrážíme na vrchol, zavrhnuvše ostatní varianty. 400 m překonáváme bleskově asi za 3/4 hodiny, počasí je nádhernější než jsme čekali. Obvyklé odpolední mraky se pozdržely, vše je nasvíceno právě tak akorát, takže se strhává bezhlavé fotografování, natáčení skupinek, jednotlivců, "nahých mužů na Everestu". Postoupili jsme asi ještě 100 m po hřebínku směrem na Pumory odkud nás sfoukl šílený víchr rovnou pod deliovník. Martas se zase vytyknul a tím přišel o výborné natáčení reklamy na Dobrou vodu v dokonalém pouštním prostředí. Vzhůru na večeri, pomluvit dokonalou kopii Kokůtka a nějaké domorodky a turistky. Spíme za strašlivého Pepova chrápání, chrchlání a chroptání překvapivě velmi dobře.

26.4. Lho La, base camps a míšenka nedobyty

Ráno nikam nechvátáme. Je pouze přesouvací den, takže vyčkáváme až pořádně vyjde slunce a snídáme venku. Odrazujeme Pepu od úmyslu dobýt sedlo Lho La a Mirouše dobýt základní tábor pod Everestem, údajně plný Italek. Balíme tedy a spouštíme se stejnou cestou do údolí. Těsně pod Dughlou nacházíme dokonale vybělenou lebku yaka. Neodolal jsem a dospěl k názoru, že tento skvost se bude nejlépe vyjímat v Liberci. Nedbaje značné váhy, připnul jsem si lebku na baťoh a vzhůru k bábě do Pheriche.

Po cestě se opět oddělil Martas s tím, že na nás počká v Dimboche (4412 mnm) a zabere nějakou lodži. Doplnili jsme tekutiny a baťohy, ustoupili od úmyslu omastit Martase a zůstat u báby a vyrazili do Dimboche. Tam už na nás Martas z dálky mával a pobízel k vyššímu tempu. Vzápětí se ukázalo, že vyslat Martase napřed bylo velmi prozíravé.

V lodži i okolo ní byl značný nával díky příšedší americké výpravě. Martas bojoval jako lev, aby zabral 9 míst a právě ve chvíli, když jsme přicházeli, mu už začaly docházet síly. Zabrali jsme tedy letiště a přilehlé postele. Jediné, co nám kalilo náladu bylo, že v rohu letiště jsou prý 2 místa obsazena. Už jsme chtěli krámy vyházet, když si Martas všiml, že v objednávkovém sešitě je napsáno Roman. Takže místo toho jsme věci šácli a skutečně se ukázalo, že majitelé jsou Chládcí. A vskutku. Za chvíli byli mezi námi.

Následovalo velkolepé setkání s líčením zážitků a objevených Chládkových nepravd, které kupodivu i Chládcí uznali. Když přestalo chumelit, ještě malá vycházka s výhledem na náš budoucí cíl - Island Peak. Po večeři se jdou odvážlivci omévat a pak už jen prolít čajem a spát. Sotva jsme zalezli do spacáků, začal noční chrchlací koncert, který nervově neunesl John (americký filmař) a rozdal nám téměř všem pastilky proti kašli. Takže se nám s neustálým kašláním spalo opravdu dobře.

27.4. Nezkusíme Barunce?

Ráno vyprovázíme Chládky, kteří nás poměrně záhy opouštějí. Domlouváme ještě lodž v Lukle, kde necháme věci k transportu. Celkem nikam nechvátáme, opět jeden z přesouvacích dní. Jak se postupně blíží výstup na Island Peak, tím míň lze vyhlašovat, že se vše uvidí až na místě a záleží na počasí,.. přišel čas se konečně rozhodnout jakou taktiku zvolit na možné dobytí vrcholu. Plouháme se tedy do Chukungu (4750 mnm).

Původně jsme se domnívali, že již v Chukungu jsme, leč ukázalo se, že jsme zakotvili u nějakých dvou šmudel, ze kterých nevypadne víc než čaj, ani poté, co se je Mirouš snažil okouzlit pipiňáky s prasklou gumou. Těsně před Chukungem potkáváme 3 Pražáky, patřící k výpravě na Barunce (7240 mnm). Dozvěděli jsme se několik závažných informací - v Chukungu je příšerné jídlo i obsluha, nedá se pít nic jiného než chang, v základním táboře musí být stany a bez dvou zbraní se nedá na vrchol dorazit.

Dorazili jsme do Chukungu do hospody a podle toho, že jídlo i obsluha byli skvělé, jsme usoudili, že i zbývající informace byly zcela milné. Poleželi jsme tedy na terásce a v pozdním odpoledni se slavnostně vydali okouknout základní tábor. předem už ale stejně všichni věděli, že se z 5160 mnm ustupovat nebude ani za nejnepríznivějších podmínek.

Cesta nebyla špatná, leč díky průchodu pouští úmorná. Po cestě ještě nabíráme poslední vodu. Já s Martasem jsme se stali vyvrheli společnosti pouze s půllitrovými lahvemi. Máme tedy asi 7 litrů vody na noc a následující den. Po chvilce hledání zjišťujeme, že základní tábor je skutečně těch několik málo posraných kamenných ohradek. Navlékáme se do čeho se dá, neboť zima je dost značná, a čistíme a zvelebujeme jednu z ohrad. Hned po dokončení vskakujeme do spacáků a hrajeme si na tuleně.

Všichni se pěkně tulí, jen Edita, veřící se ve svém Siru Josephu, nechce spolupracovat. Likvidujeme nepatrnou část Pepových zásob čokoládiček, vaříme čaj a polívku a na závěr - nejhorší věc- snažíme se usnout. Někteří nemohou usnout zimou, jiní vedrem, někdo se dusí kašlem, čímž znemožňuje usnout jiným, kteří by eventuelně i usnout mohli. Asi v půlnoci (alespoň mne) vzbudila šílená žízeň. Liju do sebe vodu s kusy ledu a zjišťuji, že obdobné problémy mají i ostatní. Díky tomu, že jsme se takticky utábořili hned nad ledovcem, máme tudíž kvalitně ojiněné spacáky a např já mám spacák téměř durch. Rána jsme se ale poměrně ve zdraví dočkali všichni.

28.4. Imja Tse - kóta 6000

Vstáváme asi v půl 6 a zmateně sledujeme Vladimírův teploměr. Tento bimetalový strojek má ukazovat sice od +60 °C pouze do -10 °C, takže z toho, že ukazoval +55 usuzujeme, že zima byla značná. Balíme rychle už jen proto, abychom se zahřáli, ohříváme vodu na čaj, poskakujeme a cpeme do sebe placky. Někteří přehazují spacáky a nepotřebné věci přes kamení, jiní ukrývají za balvan a nastává kýžžený útok na Imja Tse.

Prvních 600 m jde vše celkem dobře až na drobné obtíže (záducha, dávivý kašel, bloudění v sutí, orientace na vzdušném hřebínku). V 5700 mnm se scházíme, vybalujeme mačky a zapůjčený cepín. Některým nejdou mačky nasadit, takže dochází k jisté nervozitě, ba až rodinné hádce. Posléze přeci jen odvážně vstupujeme na sněho-ledový terén. Náhle se před námi otvírá úplně jiný svět - svět seraků, bizarních tvarů, jiskřícího sněhu a ledu, ledových mostů, otevřených hladových tlam trhlin (papír).

Díky tomu, že před námi postupovali dva Angličani, jsme šťastně prokličkovali všemi ledovými nástrahami. Tempo se silně zpomalilo a dechu sotva popadáme. Když jsme dorazili na hranici 6000 mnm, zarazila náš postup značná trhlinka, ale především vyzdvihnuvší se skleněná hora. Jak sdělují Angličané - skála obalená ledem, který se, když se do něj zatne cepín, odlupuje, skála drolí a vše se řítí do propastné trhliny. Zkoušíme ještě trhlinku obejít, já oblízím variantu po hřebeni (Těmínova cesta na Imja Tse).

Vracíme se k dorazivšímu zbytku výpravy. přesvědčuji zkušené horolezce, aby se šli podívat na Těmínovu cestu, ale už se nikomu nechce. přešlapujeme tady v 6000 mnm, baštíme Homolkovic

salám a sušenky a uvažujeme, co počít. Mezi tím vzdávají neustále experimentující Angličané. Vše řeší Honzovo prohlášení: "Lepší je živej horolezec, než mrtvej hrdina". Následuje jen: "úkoly výpravy byly splněny (6000 mnm), ikdyž cíle dosaženo nebylo", a to byla definitivní tečka za hromadným útokem na vrchol Island Peaku.

Sbíháme po sněhové pláni k Editě, která zapůjčila mačky Pepovi a zatímco jsme byli nahoře udělala pití, a pak vzhůru do údolí. V B.C. kupodivu nacházíme všechny odložené věci, ovšem všechny igelitové obaly nám roztrhaly nějaké potvory. Na všechny padla směs pocitů z neúspěšného pokusu a únavy, zkrátka všichni jsou "stale" (někdo vyčichlý, jiný zvětralý, další tvrdý, okoralý, starý, někdo dokonce otřepaný). Některým se ani nedaří zabalit a odejít.

První polovina sebrala Gábinu, které je nabliti (asi z nás) a já s Martasem zabezpečujeme Pepu. Do Chukungu dorážíme skoro za tmy. Večeře a dostatek pití nám staví na nohy natolik, že vzhledem k uvolněnému potravinovému embargu, vyráží útočná skupina MSS, SMC, KKTS, GK(S) (změnit kolo dějin) na ochutnávku changu.

Byl skvělejší a velmi příjemně stoupal do hlavy a to natolik, že cesta zpět do naší lodže za naprosté tmy byla značně obtížná. Z obtíží nás vysekala stará americká škeble, která nám osvětlila vchod (myslí se do lodže).

29.4. Japonka - aneb pojd' na mě z boku

Ráno je jak vymalované. Upíráme smutné pohledy k nepokořenému vrcholu, zvolna balíme, snídáme a chystáme se na ústup, jež měl být ve znamení šíření slávy. No že se sláva šířit bude, jsme věděli zcela jistě, ale přesto to vypadalo, že bude mít hořkou pachut' až ocas. Naděje však umírá poslední.

Martas tak dlouho šmajdal okolo lodže a sledoval Island Peak, až vymyslel, že by se mohlo jít nahoru zboku. Vyštvál Mirouše, aby se poptal po okolí, zda se by se nemohlo dosáhnout vrcholu jinou cestou, než tou naší (normální). A vskutku se našli hnedle dvě. Martasova zboku (japonská) a Těminova cesta. K novému útoku se ihned nahlásil Pepa a usnesl se s Martasem na užití japonské varianty (prý skalní lezení), což mě zcela odradilo (lezení pouze v sebeobraně).

Opět se dělíme. Martas s Pepou k vrcholu, ostatní s nadějí, že je ještě někdy spatří (za dva dny v Namche) do údolí. V Dingpoche jsme poobědvali a doplnili baťůžky zase do plnejch. Hned poté, co jsme vyrazili na cestu, začalo chumelit. Než jsme dorazili do Pangboche, už jsme jak sněhuláci. Zakotvili jsme tedy sice v neútulné, leč suché lodži, kde k vánici sněhové přibyla ještě rakšiová. Koukáme z okna do chumelenice a doufáme, že to ti dva blbci vzdali.

Průvodcem opěvovaný klášter Pangboche jsme vzhledem k oběma vánicím oželeli a když začalo svítit sluníčko, začali jsme dále sestupovat. Postupně se konečně oteplilo a hlavně naskočily rododendrony, azalky, jedle, .. prostě něco jiného než mech, kamení a vyžraná tráva. Těsně před Tengboche nás okouzila Rododendron lodge tak, že jsme neodolali a rozhodli se zůstat. V lodži jsme byli sami a starali se o nás jako o vlastní.

30.4. Kájovi se v Kunde líbí

Snídaně do postele byla skvělá a počasí ještě lepší. Vyběhli jsme asi 200 m ke klášteru, který nás po otevření opravdu okouzлил. Fotit se sice moc nedalo, ale jinak paráda. Spouštíme se do údolí a postupně nastává vytoužené vedro. Odkládáme co se dá. Rozkvetlé rododendrony věncí cestu, kýžený vlhký vzduch prosycený vůní kytek a silicí je jak balzám na vorvaný průdušky. V údolí u vody zjišťujeme, že tu samou výšku, co jsme sešli, musíme znovu vyjít, což na mnohé nezapůsobilo příliš dobře.

A právě v tom kopci se mi přihodila nepěkná věc. Statečně jsem bojoval s kopcem, až jsem se ocitl dost daleko před ostatními. A vzhledem k tomu, že jsem měl jačí leb přidělanou na batohu, budil jsem značnou pozornost a obecné veselí. Ovšem až do chvíle, než jsem došel ke skupince odpočívajících šerpů. Všichni se jako vždycky smáli, až na dva, kteří nehli ani brvou. Když jsem je míjel hodili si nůše s dřívím na záda, vzali do ruky sekery a vydali se za mnou. Měl jsem z toho velmi podivný pocit a tak jsem zrychlil. Jenže šerpové taky. Postupně jsem zrychloval až na hranici svých možností, nicméně šerpové mi byli stále v patách. V této situaci jsem ještě přehlédl odbočku, takže jsem se s šerpama v zádech vydrápal o 400 m výš, než bylo potřeba. Na kopci k mému překvapení, že k vraždě nedojde, šerpové v klidu odbočili do Kunde a já jsem to vzal přes kopec do Namche.

Tam jsem se na okraji městečka střetl s Formany. Musel jsem mít poměrně dost strhané rysy, protože mě Ivana vůbec nepoznala. Utábořili jsme se opět u dvou šmudel a vyrazili na slibovaný trh. Ten už bohužel skončil, takže jsme se dali uspokojovat naše řvoucí žaludky.

Ani jsme nedojedli a zaslechli povědomý řev. Spolu s ním k nám na terásku vpadli i Gábina s Miroušem, značně pod vlivem čangu a nadšení nad právě uzavřenými obchody. Jejich líčení obchodování nás zvedlo z lavice a vrhlo do zběsilého obchodování. Prodali a povyměňovali jsme, co e dalo a vzhůru k zubařce na yačí steak (mimořádně výtečný), čang a rakši (*dost dobrý*). Večer se tím pádem opravdu vydařil.

1.5. Thame - nejlepší prádelna

Lenošíme, snídáme pražené vločky s jogurtem (velmi vydařené). Děvčata objednávají horkou sprchu a téměř všichni se postupně myjí. Nemyjící se si zatím na sluníčku nechávají čang příjemně stoupat do hlavy. Po skončení mycí akce se v dobré náladě opět vydáváme na trh, abychom zpeněžili a směnili věci, které včera skutečně nikdo nechtěl. V průběhu obchodování se výprava opět dělí. Formani si dělají rodinné odpoledne, Láďa spí, Edita chce jít pouze přeprat k nejbližší vodě, ale skáče Miroušovi, mě a Gábině na špek a jde s námi k nejbližší vodě asi 6 km směrem do vesnice Thame.

Několikrát po cestě sice zdivočela, ale nakonec sama ráda musela uznat, že výlet za mytím k říčce obklopené nádhernou přírodou a ještě k tomu na 1.máje, stál za to.

Po návratu jsme na terásce lehce pojedli (abychom si nechali místečko na večer) a jak tak upíjíme čang, jako blesk z čistého nebe přicházejí naši dobytí vzdálených vrcholů hor. Nastává velkolepé uvítání a především vyprávění, ze kterého vyplynulo, že

moudřejší Martas opět ustoupil, kdežto Pepa se jak KOKOT vydal vstříc jisté smrti, od které ho zcela náhodou zachránili nějakí Angličani, kteří ho nechali z vrcholového hřebínku slanit skleněnou horu. Pepovým námitkám, že vše měl pod kontrolou, že mačky se bořily do ledu celé 2 mm, že cesta po hřebínku v naprosté mlze byla zcela bezpečná, neboť si ji před sebou prosmátrával cepínem, že slanění byla tutovka, neboť v mlze slyšel nějaké hlasy a že tedy záchranná akce organizovaná Martasem a výpravou na Barumce byla naprosto bezpředmětná (*to by byla i tak*), jsme nevěřili.

Hlavně jsme byli rádi, že Pepovým dosažením vrcholu byla smazána hanba naší výpravy, ale především, že se ti dva ve zdraví vrátili. A zase se šlo na steak a zase se šířila sláva, ale tentokrát slavná sláva.

2.5. Sudpany čang Orli

Ustupujeme. Ještě asi do 10 hodin jsme si zavekslovali s posledními věcmi. Edita už vypadala, že pokračuje v cestě nahá, leč ověšena šperky (*naštěstí o její prádlo nebyl zájem - flundra nemytá*), CG míče šli také skvěle na odbyt. Formani nemají co nabídnout a tak vyrazili napřed jak kalená střela a už je celý den nikdo nespatriil. Výstupní kontrola z parku proběhla hladce a už sedíme u báby v Monju na obědě a dáváme první butel čangu. Odcházející Homolci s sebou odvlékají mrtvé tele Martínka (játra nevstřebala zážitky předchozího večera).

A právě zde se začala formovat nejsilnější úderná skupina historie Himalájů - "Sudpany čang Orli". V další vesnici nám Olivier připijí slovy "Na zdraví, ty kokot" a vzápětí konstatujeme, že čang není dobrý přítel na pochod. Srážíme se bez Formanů v lodži pod Luklou, kde jsme si dali před dlouhým časem poprvé polévku. Polívka byla i tentokrát, leč kromě toho jsme spakovali batůžek o váze cca 25 kg (*to minimálně*) plný nepotřebných věcí pro další cestu.

Dali jsme si sraz v další vesnici a já s Miroušem a napakovanými batohy už pražíme do Lukly. Těch 200 m převýšení jsme urazili snad za 10 minut, takže v Paradise lodge dosedáme k čangu spocení jak myši. Dali jsme dohromady batoh, napsali vzkaz Chládkům a s nadějí, že naše věci po šťastném letu zase uvidíme v Kathmandu, vyrazili do města. Telefon byl zatraceně drahej, zato kraťasy laciný.

Těsně před odchodem vysvětlujeme dorazivšímu Olivierovi, že drobné suťovisko, na kterém právě stojí, je skutečně runway letiště a už běžíme 600 m dolů do údolí. při probíhání pralesem pobíhají opice (zvěř). Ve vesnici Surke (2293 mnm) se skutečně všichni scházíme a kupodivu zde nacházíme i Formany, dávno již salašící. Objednáváme večeři a strhává se bouřka.

Kuchyní proudí voda, takže čekáme na chutnou krmi značně dlouho (asi 2 hod). čekání zmalátnělo Pepu natolik, že již nebyl

schopen jít s námi po kýžené večeři do sousední lodže na butelku. Vyráží pouze trojice já, Mirouš a Gábi.

Již při odchodu je jasné, že ráno se s ostatními již nespátříme. Martas totiž, jako zarytý odpůrce životodárného slunce, vymyslel variantu, že vyrazí za úsvitu, přes poledne zaleze někam do stínu a v dalším pochodu bude pokračovat až odpoledne. K této fikci zlanal i Vládu a Honzu a tím pádem i jejich životní opory, které se musely rády přizpůsobit nesnášenlivosti svých životních partnerů vůči slunci. Pepa zatím osciluje. Čang bylo dost - Mirouš straší dítě, šerpové nemohou spát, padám ze schodů.

3.5. Orchideje, čang a levharti

Když se probouzíme, protisluneční výprava už je v prachu. Posnídali jsme, zahygienili a vzhůru 450 m na kopec Chutok La. Průvodcem slibované další opice se k našemu zklamání nekonaly, takže vzhůru do údolí. Ve vesnici dostihujeme protisluneční část výpravy, která se, ač jistě měla dobrý úmysl, neskrývá před sluncem, leč se vydává na další pochod, metamorfujíc se v lovce orchidejí.

čangová skupina zůstává na oběd a oblíbený mok, při jehož konzumaci usuzujeme, že je lepší čang v žaludku, než orchidej na plicích. Takže po vydatném obědě se vydává vstříc nikoliv dobrodružství v džungli, leč poklidné cestě vesnicemi a vesničkami. Na kopci je stěží zeleno, uprostřed je vše v plném květu a dole u řeky už se sklízí. Dokonalé. V průběhu několika málo hodin tři roční období. Banány ještě nejsou zralé a bambus Miroušovi nepasuje. Být tu s námi Mary, jistě by zaznamenala stovky kvetoucích kytek.

U Dudh kosí (bílá řeka - 1563 mnm) se obě skupiny setkávají a sdělují si své zážitky. Dozvídáme se, že Edita už nikdy na orchideje nepůjde, Pepa je vyloženě zacházkou zklamanej, jen snad Formani vykazují jisté známky nadšení, jak pěkně si v pralese zaskotačili. Martas prý vše z povzdálí sledoval a pak se z celé akce vyložil.

Lehce zklamání orchidejářů nastupují do kopce, pouze Pepa zůstává, aby s námi obnovil skupinu "A", skupinu "Sudpany čang Orli". Objednává rakši. Zatímce čang stoupá, slunce z oblohy nenápadně klesá a my již téměř za soumraku se, v dobré víře, že dostihneme skupinu "B" v Nudale o 200 m výš, vydáváme na cestu. Lehce jsme s Pepou pozávodili a když už Pepa v neproniknutelné tmě hraje mrtvého psa, čekáme na M a G. Ti za námi přicházejí asi za 3/4 hodiny razící si cestu žitným polem za pomoci hole na sněžné levharty.

Rozmlouváme Pepovi bivak a tápeme vzhůru tmou, nicméně ani za pomoci čelovek se nám nedaří cestu udržet. Naštěstí jsme odchyceni domorodci a jak se zpěvem "Na staré Mohelně" vpochodováváme do jejich příbytku. Postupně je tím představena celá rodina i s přílehlými rybníky, nabídnuta polévka, čang, rakši, postele (ženy *naštěstí ne*) a deky, zaručeně bez blech, a už spíme jak zabití.

4.5. Do you want any cheese?

Se vstáváním nikterak nepospícháme, nicméně vyrazíme asi v půl sedmé. Snídaní jsme od domorodců nedostali, ale čaj do spacáku byl skvělý. šerpská nůše se dá sice uzvednout, ale nedá se s ní chodit. Sraní hygiena po cestě a již se podivujeme, že jsme těch pár metrů do Nutali večer nedošli.

Ovšem Nutala byla překvapením- žádné zablácené cesty, bordel, puch, vřava a nekázeň, kam jen se člověk podívá, nýbrž dlážděný chodník uprostřed vesnice, zelené dvorky, kytky, výstavní baráky. Vesnička jak stvořená pro 7 statečných. Calvera číhal za každým rohem. Idilický dojem nám však značně kalí obsluha v lodži a její zpoždění při donáše snídaně.

V půl 9 jsme už ale ready a vzhůru do sedla Tragsindola (3071 mnm) o 800 metrů výš. Mírně bloudíme brambořištěm, pak šíleně vlhké parno v pralese a už jsme v sedle, kde příjemně pofukuje. Trochu jsme očekávali, že zde dostihneme skupinu "B", leč nestalo se tak a proto jsme si museli dát první denní čang. Gábina objevuje směrovku k továrně na sýry, lákající nejen chutí sýra, ale údajem, že je to pouhé tři min.

Továrnu jsme skutečně asi po pěti min našli. Ukázalo se, že je to prostá venkovská usedlost, čítající tři baráky. V jednom z nich jsme objevili pravděpodobně obsluhu a u pece jsme se usalašili. Z našich posunků zřejmě pochopila, že se nám pravděpodobně jedná o sýr a souhlasně kývá. Když se nic neděje, vydáváme se samostatně na prohlídku továrny, nicméně nenalzáme žádné tovární dělníky, ale k našemu překvapení ani stopy po meziproduktech při výrobě sýra. Vracíme se do obytné části a opět si sedáme.

Asi 20 min sedíme, hovoříme mezi sebou, domácí si nás nevšímají. Pak už asi místní krasavici přišlo divné, proč tam jen tak naplano sedíme, i otázala se: "Do you want any cheese?". Na tuto výzvu reagujeme kladně a odcházíme za krasavicí do protější, uzamčené budovy. Poměrně značné množství regálů napovídá, že se zde někdy něco skladovalo. Nyní však regály zejí prázdnotou. Krasavice hrábala někam do regálu a vytáhla umolousaný koláč sýra se slovy, že za kg chce 200 Rs. To nás už pobavilo a odcházíme.

Pepa zapomněl klobouček, ale statečně se vrátil. Po cestě do údolí o 450 m níž k řece Dudh Kunda Khola (2550 mnm) bohužel míváme prodejnu jablečného vína a Pepa s Miroušem odbočují na jinou stranu údolí. Dole u řeky se ale vše v dobré obrací a opět vzhůru do kopce. Tentokrát jsme to pojednali opravdu svižně. Těch 400 m do vesnice Toughasa jsme vyběhli snad za 20 min.

S tričkama prodojenýma a jazykama na vestě se vítáme se skupinou "B", která otráveně bloumá po vsi a hledá vhodnou lodži na oběd - jedna je málo noblesní, druhá moc zaprášená, třetí. Nakonec jsme se shodli na té málo noblesní "u dalajlámy" a nelitovali jsme - čang i nudle byly výtečné a bylo jich dost. Po obědě vyhlásila skupina "B", že se vydá pomalu napřed.

Skupina "A" ještě nemá dopitou butelku a tak vyhlašuje polední klid na lůžku. Za hodinu se probouzíme a vidíme, že se schyluje k bouři, objednáváme tedy třetí butelku. Ledva jsme nalili první koflíčky, byla bouře v plném proudu. Vzpomínáme na skupinu "B" a

zůstáváme ve spacákách. Střídavě s Pepou komentují situaci z oken ale diametrálně se rozcházejí. Když slejvák s kroupama očividně polevil, nezbyvá, než vydat se na cestu. Pršet sice nepřestalo, ale nebyla to taková tragédie.

Nastoupali jsme ještě asi 150 m a pak už následuje skluz daleký až do Jumbesi (2675 mnm). Je asi půl sedmé, díky zatažené obloze tma na krku a celé skupině "A" je jasné, že dnes již skupinu "B" nedostihne. Zůstáváme tedy, zatímco skupina "B" stihla ještě vystoupit do Tragdobuku (2860 mnm), ubytováváme se a dokonce myjeme nohy (aby Holanďani nocující s námi dožili rána). Večeře byla za dlouho a ještě se scénou. Spráskli jsme tašky a vzhůru do spacáku se závazkem, že skupina "B" zítra zůstane za námi.

5.5. Den, kdy přestala legrace

Světě div se - snídaně je přesně v půl sedmé na stole. Jako již tradičně "pan cake" s marmeládou a bílá káva a vzhůru do kopce. Už to vypadalo, že cestou prosereme formu, ale zkonzolidovali jsme se a po 900 m v sedle (3530 mnm) dostiháváme skupinu "B", které se stala tragická událost. Dámská část chytila blechy. Tato skutečnost zapůsobila zvláště na Editku, neboť se domnívala, že blecha pevně trůní v siru Josephovi a už ji odtamtud nikdy nevyžene. Dokonce se snažila nařknout Mary, že blecha pochází z jejího svetru.

Těsně pod sedlem značně příjemná hospůdka s nejlepším čangem, jaký jsme potkali. Nabrali jsme dokonce i do butelky. Cestou při soutěži běh z kopce došlo k drobné poruše Miroušova kotníku. V Sete (2575 mnm) se ještě v dobré víře na okamžité uzdravení snaží výron vypláchnout čangem, ale v Kenje (1600 mnm), při pohledu na kotník jak bambule, je jasné, že čang Miroušovy trable nevyřeší. Bylo tedy na čase nasadit globálnější anestetikum a po obědě aplikujeme rakši a obinadlo. Rakši do všech noh si ovšem nedává pouze postižený, nýbrž i PEPA.

Posléze se ploužíme značným vedrem a značně nudnou cestou okolo řeky Lighu Khola, naštěstí jen do Pekarnasi, kde se vydáváme opět netradičně do kopce. Sledoval jsem belhajícího maroda (kotník mu už skutečně pěkně natekl a zmodral), abych mu případně cestou do kopce vzal batoh. Asi po 200 m dáváme s Homolky a Formany pauzu. Formani se vytasili s tím, že v nejhorším mají tinkturu opia, po jejíž aplikaci by Mirouš došel kamkoliv i s otevřenou totální zlomeninou.

Usoudil jsem, že bude-li se Mirouš držet Formanů, je v nejlepších rukou a zůstal jsem čekat na Pepu. Za 3/4 hodiny mi bylo jasné, že se Pepy zřejmě nedočkám a chci-li ho ještě někdy vidět, musím se spustit opět do údolí. Ostatně kvůli yačí lebce jsem si zašel 400, co je proti tomu 200 kvůli kamarádovi. Jak jsem se blížil k Pekarnase, zjistil jsem, že Pepa šíří slávu a sláva jej předchází. Domorodci na mne pokřikovali, že mám dole kamaráda a že s ním je zle. To jsem ještě netušil jak zle a začal jsem mít o Pepu skutečný strach. Ten se ovšem změnil ve vztek, když jsme dorazil do vsi. před jednou z lodží bylo zaparkováno snad 50 nůží a jejich majitelé obklopovali řvoucího Pepu, neustále objednávacího další a další rakši. Tu poslední jsem mu ve vzteku vylil, donutil Pepu aby zaplatil, vzal si batoh a vydal se na cestu.

Po rovince to ještě šlo. Ale když přišlo stoupání, Pepa zapadl do potoka a nebyl schopen se s batohem zvednout. Vymotal jsem ho z popruhů, hodil si jeho batoh na svůj a vyrazil jsem do kopce, neboť byl akorát tak čas na to, abychom do tmy dorazili nahoru. To, že se ocitl bez batohu, Pepu velice rozčílilo, i začal mě pronásledovat, chrlicí za mnou neustále veletok nadávek.

Držet se od Pepy v uctivé vzdálenosti, aby po mě neskočil a nestrhl zase z kopce dolů, dalo sice trochu práce, ale ne až tak moc, protože Pepa sice běžel, leč cestou dvakrát delší. K tomu ještě zapadával do potoků, křoví, občas se skulil zpět dolů po stráni. Nicméně hanba, že mu nesu batoh, ho motivovala natolik, že neustal v pronásledování. Asi po 400 metrech, když už kopec nebyl tak příkrý, mě dostihl, na začátku vesnice Bhandar na mě skočil a povalil. Tomu přihlížela nějaká domorodá rodinka, vyslala hošíka, a když jsme se s Pepou nemohli dohodnout, kdo vlastně batoh ponese, hošík se ho chopil a vyrazil.

To Pepu pobavilo. Nyní měl svého nosiče. Ovšem za peníze, které mu slíbil, od něho také vyžadoval značné tempo. Hnal ho před sebou se řevem: Go! Go! Go! a hošík se jen zubil a běžel bos poslušně před Pepou. Situace se obrátila. Já jsem nestačil těm dvěma. Pokaždé, když mi zmizeli za zatáčkou Pepa velel zastavit a v nejbližší lodži objednal rakši. S vyplazeným jazykem jsem dospěl, objednávku zrušil, dali jsme si vodu a šlo se dál. Asi v půli vesnice nerážíme na družstvo "B", které se už ulágrovalo.

Všichni mě zapřísahají, abych si Pepu odvedl. Sdělili nám, že Mirouš se rozhodl spát v sedle (2705 mnm), což bylo ještě dalších 500 m, když už měl nohu rozchozenou a Gábina, že je vůbec někde napřed. Běželi jsme tedy dál, ale na konci Khandaru nás zastihla tma, takže jsme nuceni se utábořit v jedné z lodží. Běh do kopce zapůsobil na Pepu velmi kladně ve směru ke střízlivosti, takže na závěr uznal, že jsem mu vyzvednutím z hospody zřejmě nechtěl ublížit a za záchranu života přijímá nabídnuté členství v SUDPANY.

Tím si Sudpany připisuje na své konto k prvovýstupu na Sudpany Peak i dobytí Island Peaku. Ještě jsem si dali po večeri nějaké pivo, abychom spláchli prach po cestě. Pepa ani nezakašlal. Cíl dne byl splněn: Družstvo "A" předstihla družstvo "B", i když za zcela specifických podmínek.

6.5. Jiri - poslední čang a melancholie

Když jsem ráno objednával snídani, přesupělo okolo družstvo "B" s tím, že počkají nahoře v sedle. Posnídali jsme a vyrazili. Zprvu jsem Pepu kontroloval, zda je po včerejších výkonech schopen pochodu, a když jsem usoudil, že žádné nebezpečí nehrozí, nechal jsem ho napospas kocovině a dohnal v sedle ostatní. Mirouš a Gábina právě dosnídali, tak jsme všem pěkně za tepla a k všeobecnému veselí převyprávěl včerejší události.

Gábina se ujala funkce pomocné zdravotnice a vzorně se o Miroušovu nožičku stará. K všeobecné úlevě zjišťuje, že Miroušovi to jde i bez tinktury opia. I když kulhá, jít může. Počkali jsme na Pepu a vzhůru 1000 m do údolí. V Khinti Khola je skvělá koupačka a pračka.

Hlad, černé mraky a hřmění nás ženou opět 400 m do kopce. V Mali zasedáme k obědu právě, když skupina "B" doobědvala. Než jsme doobědvali my, strhla se bouřka, kterou šťastně přečkáváme u karet. Bouřka byla inteligentní a asi za hodinu se přehnala. Zdoláváme asi posledních 200 m stoupání našeho putování, poslední pohledy na hory, které nás tři týdny obklopovaly a s kterými jsme mnohdy s nevolí až odporem bojovali, aniž bychom si uvědomovali, že to zanedlouho skončí.

Následoval už jen sestup mezi huňatými borovicemi do Jiri (1860 mnm). Ten poslední pohled nás naplnil takovou melancholií, že jsme si museli dát v Rathmate poslední čang. A vzhledem k tomu, že byl opravdu poslední, byl opravdu skvělý.

Jiri, do kterého jsme se v posledních dnech tak těšili, nás ohromilo svou špinavostí, neútluností a odpudivostí. Zakoupili jsme na druhý den jízdenku na autobus, rum na přežití cesty, ubytovali se u jízdenkáře, nahledali skupinu "B" a usedli k večeři. Jízdenkář byl úslužnej až servilní a slíbil nám, co se dalo. že nás vzbudí, že snídaně bude přesně ve 4.45 a že kdybychom nestíhali, tak klidně zastaví autobus a osobně nás usadí na střechu. Edita je už od blech poštípaná skoro celá. Stáhla žalobu z Marynina svetru a obvinila ponožky, které vzápětí vyhodila. Nicméně se jí vracejí zpět v rukou dítěte domácího, takže se proletěly z balkonu ještě jednou. S napětí očekává další kousance. Ještě jedno pivíčko na pokoj, trochu kartiček a dobrou.

7.5. Lahodný čichový akord

Jízdenkář nás opravdu přichází vzbudit ve 4.00 a snídaní má skutečně připravenou. Vyrážíme na náměstí, kde již stojí téměř zaplněný autobus. že je zaplněný, vadí pouze Editě, protože kromě lidí jsou v autobuse i různá zvířata a vše dohromady tvoří nepřilíš lahodný čichový akord (*papír*). Tvrdáci zůstávají pouze Formani, neboť se obávají nastydnutí na střeše. Všem ostatním střecha plně vyhovuje a přísedící koza nevadí. Autobus vyráží přesně v půl šesté po otevření první placky rumu a se zpěvem. Ujeté km přibývají - rum ubývá. Průvodčí oblézá za jízdy autobus, my jenom na zastávkách. Za další dokoupený rum děkujeme Pepovi.

Vedro sílí, puch v autobuse setíží, takže okolo poledne již salaší Formani mezi námi. Přibylo i domorodců a začínají se roztahovat. Museli jsme sáhnout k neoblíbeným praktikám a ukázat jim, kdo je bílý sáhib. Močit ze střechy se dá i za jízdy. V poledne zastávka na oběd - skvělý dhal bhad s kuřátkem a po troše nervozity studené pivo. Vedro stále roste (35C ve stínu), hromadné zouvání a následné hromadné vyhazování pošintek. I na domorodce je to silný tabák. Někteří příkládají kapesníky na nosy, jiní zalézají spasit čichové buňky do nitra autobusu, alespoň se trochu uvolnilo. V jedné vesnici stavíme díky zácpě právě před hospodou. Objednáváme SanMiguel a odjíždíme. Okolo 15.00 jsme zahnáni ze střechy dovnitř, abychom si to ještě hodinu a půl pěkně užili nastojáka. Teda skrčáka, neboť vnitřní výška autobusu nevyhovovala ani mně, a to je co říct. Ale již tušíme, že budeme ve městě. Provoz houstne, aut a různých povozů přibývá, chlap (zrcátko) vedle Edity buší do řidičovy boudy jak zběsilej pokaždé, když něco míjíme, takže Editka nám postupně hluchne.

Konečně nádraží. Zbylou vodu si ležeme na hlavy a vtrháváme do prvního bufetu jak karavana do oázy, abychom nechali zasyčet jedno pivo. Mátožnými kroky se vydáváme na hlavní ulici, kde se nám podařilo odchytnout prázdnou drožku. Mirouš smlouvá cenu, bleskově naskakujeme a jedeme.

Asi po 5 min jízdy se ukazuje, že chybí Pepa. Doufáme, že jeho podlomené zdraví mu dovolí nalézt náš hotel. Do hotelu jsme vtrhli, jako bychom se vraceli domů. Vítáme se s Jindrou a Sazem a za zpěvu "Nepani Ma" se ubytováváme. Rychle osprchovat a zkonzolidovat síly, neboť hlad už má navařeno. Doráží i Pepa, který za šesti násobek ceny našeho odvozu svezl na třetinové vzdálenosti rikšistu na kole. Ind v restauraci nás vítá jako staré známé a snáší dobroty se svým neodolatelným úsměvem. Ještě pivíčko, aby se steak nevzpouzel, a vzhůru do postele, neboť únava po celodenní cestě je značná. Po cestě do mé rykši nabouralo auto (či naopak) a do Pepy motorka.

8.5. Na zdraví, Markéto!

Jenže steak se vzpouzí. Alespoň u mě a Pepy. Pepa přes noc zvrací a oba pak svorně sereme ve velice krátkých intervalech. Vyrážíme do města nakupovat. Mně se nedaří projít okolo řezníka, aby se mi nezvedl žaludek. Dietně jsme posnídali v pekárně a už se rozjíždějí kšefty. Nože, náramky, korále, flétny, boty, naušnice, trička, obrazy, čaje, fotky, ešusy,...

V poledne Pepa ze zdravotních důvodů vzdává a ustupuje do hotelu. Ostatní pokračujeme, postupně se dělíme ideologicky (co se nákupů týče) a posléze i fyzicky. Dáváme si sraz v hotelu na odpolední návštěvu Patanu. Já pokračuji s Miroušem a Gábinou v nákupech až do chvíle příhodné pro vzbuzení Mery. Vtrháváme k nejbližšímu telefonu a vytáčíme Liberec. Oznamujem náš návrat, zadáváme úkoly, ale především přebíráme informace o mírách, váhách a plném zdraví Markéty Spálenské.

V restauraci na terásce pod slunečníkem nasáváme atmosféru velkoměsta. Na počest Martasovy dcery již je celkem vyjasněno měřítko hodnot. Markéta lehce drtí Patan. Po cestě na hotel skvělý hamburger je jak balzám na mé podrážděné útroby. V hotelu se míváme s výpravou po Patanu, Martas nevěří naší informaci, ale to nám nevadí a jdeme spát. Na pokoji zastihávám Pepu simulujícího malárii, kterak se jí snaží zastrašit dvěma koláčky deoxymikoinu. Na večer razíme opět do města vyzvednout fotky, trička a k Indovi, kde již čeká lehce zklamaná, nicméně rozjařená výprava z Patanu.

Dietně jsme povečeřeli. Ve finiši přicházejí Chládcí i se svými střevními problémy po melounu. Sčítání účtů není Indova silná stránka. Po cestě zpět leje, Martasovi se chladí hlava a tak kupuje alespoň flaštičku rumu. Mejdan na sedmičce nebyl tak ryčný jako seznamovací, ale zase tam byli všichni, takže to byla taková pěkná tečka za tím naším výletem.

9.5. Dlouhý John, Canadien Club a Učitelka

Ráno zase do pekárny a zase do města dozařídít poslední detaily v nakupování. Fotky a telefon ohledně odvozu z Frankfurtu. Zpět na hotel zabalit a opět ve městě si dát hamburger a utratit poslední peníze. V půl jedné se loučíme s personálem a nasedáme do přistaveného autobusu. Hoteliér chce znovu zaplatit za již zaplacený odvoz a asi po půl hodině pochopil, že skutečně nic nedostane. Ještě věnce květin na rozloučenou a tradá na letiště. Zde se ukazuje, že letištní poplatek není očekávaných 100 Rs, nýbrž 600 Rs na osobu. Skřet za přepážkou div nevyletěl z kůže, když se mu anglofilové snažili vnutit myšlenku, že platit nebudem. S těžkým srdcem vydáváme dalších 12 dolarů. Za požadování bakšiše za odbavení zavazadel zaplatil další trpaslík málem životem. U mne v batohu byla nalezena lebka, ale nebyl v ní hašiš, takže cestuje dál.

Ze smíšených pocitů se nás pokouší vysekat Long John, což se mu po oznámení, že nesmí doletět do Bangladéže, daří. V Dhace je skvělé vedro a vlhko. V letištní hale nám šestihodinové čekání díky dvěma jídlům, kartám, deničku a Canadien clubu uteklo jako nic. Skupina "B" (mimo Martase) se snaží ukrátkit čekání nasednutím do mikrobusu a okružní jízdou, ale nasedají na špek.

Nejotřesnější bylo, když nasněžilo asi tisíc Muslimů, kteří neustále na sebe štrachali lajntuchy, myli si nohy a kvíleli nějaké litanije. A opět letíme a jíme, spíme a pijeme. Free shop v Dubaji nás opět udivil svou velikostí, ale kupujeme pouze po lahvičce a zase odlet, ale tentokrát konečně směr a cíl Frankfurt.

10.5. Chebský patok a domů

Ararat ve vycházejícím slunci nám dělá návrhy do příštích let a my mu odpovídáme cvakáním foťáků. Svěrače svírají při boji s černejsma držkama o vybydlené záchodky. Ještě do sebe soukáme poslední humáče, vůni domova nad Budějicemi a Plzní, díky mrakům, nedokážeme podpořit optickým vjemem, ale konečně Frankfurt. Konečně víc bílejch než černejch, konečně není takové vedro, konečně dostáváme batohy a konečně si dáváme české pivo a rybí salát.

Formani s Chládkama jedou rovnou s Pražákama do Prahy, kde stíhají autobus a jsou asi ve 22.00 konečně v Liberci. Ostatní jedeme s Bublavským orlama do Chebu, Pepa se na letišti dozvídá, že má nabourané auto a vytopenej byt, takže jede jako blázen. Je to ale málo platné, protože vlak nám ujíždí asi o dvě min. Místo Bublavskými orly slibovaného velkolepého mejdanu si dáváme jeden chebský patok, guláš, popřípadě polévku a rohlík a čekáme na autobus do Prahy. Za půl hodiny se loučíme a směr Praha. Po čtyřech hodinách jízdy přes všechny díry západočeského kraje zjišťujeme v Praze, že nám právě ujel autobus.

Vytelefonovávám Vítka (asi ve 21.00) aby pro nás přijel. Ten reflektuje nepřiliš ochotně, leč kladně. V klidu se navečeřel, vykoupal, přečetl denní tisk, dlouze se rozloučil s rodinou a k našemu překvapení dorazil o půlnoci na Florenc, ale bez benzínu. Ten jsem mu zapomněl říct, aby po cestě nabral. Pobloudili jsme si po Praze, benzín úspěšně sehnali a pak už to šlo jak na drátkách.

11.5. Konečně Liberec

Ve 2 hod dovážím všechny šťastně do milovaného Liberce.

účastníci výpravy děkují:

účastníkům, kteří se již nevrátili:

(Karel z Nepalu, Komtesa, učitelka, Jan Becher, pan Borovička, skupina San Miguel, Michael Chang, Jan Dlouhý, Mr. Heiniken, a mnoho, mnoho dalších)

dále pak

Jindrovi a Saze, že přežili Silvestra,
panu hoteliérovi, že se o nás pěkně staral,
mjr. Čotáře (im memoriam), že se o nás nestaral,
MUDr. Chládkovi, za cenné rady,
Pražákům z Barunce, za pomoc při záchraně Pepi,
Pražákům z Kathmandů, za pomoc při léčení Pepi,
Italkám z base campu, že zůstaly nevyužity,
Mišence z Kala Pataru, že zůstala nezneužita,
bábě z Pheriche, že nás nenechala zemřít hlady,
Johnovi, že mohl spát
celníkům na letišti, že nás nechali odletět,
zubaře z Namche, že zachránila Honzu,
Australanům, nevím za co,
řidičům do Frankfurtu, že nakonec přijeli,
Vítkovi, že nakonec přijel,
řidiči z Liberce, že nás nevysadil,
účastníkům na Cho Oyu, že si odvedli Kamaráda,
prodavačům z Namche, že jsme neodešli nazí,
šerpům z Nudale, že umí "Na staré Mohelně",
sněžným levhardům, že se neobjevili,
šerpské hráčce crossgolfu, za osvětlu,
Francouzské turistce, že přežila,
všem výrobcům čangu a rakši, že vidíme
šerpům z Bhundaru, že Pepovi donesli batoh,
Chládkům, že nám poradili, kde jsou orchideje,
Horákům a Macháčkům, že s námi nejeli,
blechám, že Editu nesežraly,
chlapům se sekerou, že Káju nerozsekali,
Oliverovi, že se naučil česky,
Quasi, za přepsání memoárů,
Tomášovi, že pro nás dojel,
Mery, za informace o Markétě Spálenské,
Pepisovi, že jsme poznali Orli,
Vodníkovi, za chleba,
RdPS za výborné doutníky,
výrobcům trik za výborná trika,
Honzovi Formanovi, za filmový dokument,
Ivaně Formanové, za koláčky pro Pepu,
Editě Homolkové, za toleranci se Slováky,
Vláďovi Homolkovi, za navigaci,
Martínkovi Spálenskému, za oslavu své dcery,
Pepovi Babickému, za vrchol,
Gábině Koudelkové, za pohodu a dobrou náladu,
Miroušovi DtH, za vydání této publikace,
Karlovi K. Těmínovi, za jeho memoáry,
naším nejbližším, že nás pustili,
a všem, na které jsme zapomněli.